

NE ZÚGOLÓDJATOK, HANEM INKÁBB HÁLÁKAT ADJATOK

2013. december 1.

–Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Itt állunk az Úr előtt ünneplőben, ékességben, hálaadásokban! Egy különleges várakozás van a levegőben. Lehet érzékelni, hogy olyan szívvel jöttetek, hogy az Úr meg tud ma benneteket elégíteni. Várakozás van a levegőben és nagyon jó így szolgálni. Köszönöm Istennek, hogy éhséget adott a szívetekre és ezzel az éhséggel jöttetek.

Semmit nem teszünk azonban, amíg nem imádkozunk, s a szent vér védelmét, oltalmát el nem imádkozzuk és tanúbizonyságát az életünk felett. Minden gonosz felé kinyújtjuk a szent vért, és ez a szent vér megszólal az életünkben.

Negyedik vasárnap, amióta ezt imádkozzuk az alkalmak elején, nagyon sok bizonyosság jött vissza. Új munkahelyekről például, továbbá problémák, élethelyzetek oldódnak meg. A szent vért rendszeresen szólítanunk kell, és ezt megtesszük.

Javaslom a helyi gyülekezeteknek is, hogy nem kell megvárni, amíg a problémák felütik a fejüket. Minden alkalmat meg lehet nyitni ezzel az imádsággal, és a szent vér meg fog szólalni. Hatalmas bizonyosságtevő a szent vér, a három bizonyosság közül. El fogjuk most imádkozni a szent vér oltalmát az életünk felett.

Nagyon jó együtt használni a hitünket, olyan fenséges dolog fenséges dolog. Azok a drága testvérek, akik ezt most először teszik velünk, nagy öröme ez nekünk, hogy veletek együtt tehetjük. Imádság elmondása: Veszek a szent vérből c. imádság! Hatalmas ereje van ennek az imának! A Szent Szellem pezsdülését lehet ebben érezni és a ti hitetek erejét.

Mi keresztények, akik komolyan valljuk és tartjuk magunkról ezt, szoktuk mondani, hogy szó szerint *keressük* az Úr *akarata*t az életünkre. Fontosnak tartjuk, hogy Isten akarata felől ne legyünk tudatlanok, hanem amint a Biblia mondja, hogy ne legyetek esztelenek. Nem akartam ezt a szót használni, de a Biblia írja.

EFÉZUS 5,17.

17. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Tehát az Úr akarata felé egy folytonos *törekvéssel* kell lennünk. Meg kell értenünk, hogy mi az Ő akarata az életünkre, és szándékozzunk ebben előre haladni, lépésről lépésre, és tudjuk, hogy az úton vagyunk ebben. A Biblia abban is bátorít minket:

KOLOSSE 4,12.

12. ... hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratában.

Ahhoz, hogy meg tudjunk *állni* Isten akaratában tökéletesen és teljes meggyőződéssel, először az Igéből ki kell tudnunk venni azt, hogy *mi* is az Ő akarata az életünkre nézve. Isten nem várja tőlünk, hogy megálljunk valamiben, ami felől nem kaptunk kijelentést, hogy mi az az életünk vonatkozásában.

Mondják a keresztyények: – Ó, bárcsak tudnám Isten akaratát az életemre! – és sóhajtoznak sokszor. Valahol el kell tehát indulnunk. Legtöbb keresztyény nem biztos abban, hogy Isten akarata megfogalmazódott a szívében, és apró részletekig tisztában lenne vele, hogy most Isten akaratában van, vagy bizonytalankodnak ebben a hívők.

Ezt észre szoktam venni. Ezért hozok egy alappontot, amellyel el lehet indulni minden esetben, ha a keresztyények ezt keresik.

1THESSZALONIKA 5,18.

18. Mindenben hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által tihozzátok.

Tiszta beszéd és mindenki meg tudja tenni. Nem kell hozzá sem anyagi tőke, sem különösebb képesség vagy iskolázottság. A hálaadás a szívekről fakad, és Isten azt közli velünk, hogy *mindenben hálákat adjatok*, mert ez az Isten akarata hozzátok.

Vagyis, ha Isten *akarataát keressük*, akkor ez egy biztos pont, ahonnan el tudunk indulni. És ahogy a *hálaadásokat* elkezdjük az életünkre vonatkozólag mindennaposá tenni, úgy fogjuk észrevenni, hogy Isten akarata egyre jobban *világosodik* majd számunkra. És egyre inkább kiábrázolódik, hogy ezen felül mit akar még Isten tőlünk a földi futásunk során, hogy elvégezzünk. Tehát a hálaadások során el lehet kezdeni. Azt mondja Jézus:

MÁTÉ 12,50.

50. Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

Tehát Isten *akarataát cselekedni* az életünkben az egy nagyon fontos dolog, mert Jézus így tekinti a kapcsokat az életünkre nézve. *Családtagoknak* tekint bennünket, ha mi törekszünk az Úr akaratára. Ő maga mondja ezt.

RÓMA 12,2.

2. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújítása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, megengedő és tökéletes akarata.

Vagyis ne hasonuljatok át a világ nyomására, ne legyetek hasonlóak a világhoz, hanem *változzatok át* a ti elméteknek megújítása által. Az *elme megújítása* egy újabb pont, amelyből *minden* keresztyénynek ki kell venni a *részét*, hogy megvizsgáljátok, hogy mi az Istennek jó, megengedő és tökéletes akarata.

Vagyis ha elindulunk az isteni akaratban és *keressük* azt, akkor különböző *fokozatokon* keresztül, de el fogunk jutni a *tökéletes* akarathoz. Mert az Ige így írja, hogy el lehet *jutni* ennek a megismerésére.

Miközben az úton vagyunk, meg tudjuk *vizsgálni*, hogy most a megengedő akaratában vagyunk, vagy az alapfokozaton vagyunk, vagy benne vagyunk a *tökéletes* akaratban. Ott [a tökéletes akaratban] nagyon *jól érzi* az ember magát. Mert ott van a *könnyedségnek* az olaja, a szellemi *öröm* és a *békesség*, amit valójában mindannyian keresünk az életben.

Ha tehát elkezdjük kutatni a Bibliában, hogy mi Isten akarata az életünkre, és szorgalmasan tesszük ezt, és olvassuk a Bibliát, akkor előbb-utóbb bátran mondhatjuk, hogy ki fogunk lyukadni a *hálaadásokhoz*. Ahogy olvastuk, hogy ez Isten akarata hozzátok, hogy minden hálákat adjatok.

Szeretném a mai alkalmat arra szánni, hogy a *figyelmünket* minél jobban felébresszük a hálaadás témakörében. Olyan terület ez, ahol hajlamosak vagyunk ellankadni. Meg fogjuk látni, hogyha ezt *szorgalmazzuk* az életünkben, sokkal jobban *eljutunk* arra a pontra, ahová törekszünk. Hamarabb és könnyebben eljutunk oda.

Megnézzük, hogy milyen *figyelmeztetés* áll a számunkra. Olvastam ezeket az Igétet a héten, és újra és újra megragadta a figyelmemet egy nagyon érdekes rész.

1KORINTHUS 10,1–6. 9–11.

- 1. Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiaink, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmentek a tengeren;**
- 2. És mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben;**
- 3. És mindnyájan egy szellemi eledelt ettek;**
- 4. És mindnyájan egy szellemi italt ittak, mert ittak a szellemi kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.**

Hatalmas dolgokat láthattak tehát, míg átvonultak a pusztaságon. *Szellemi kőszikláról, szellemi italtól* szól, és fel is fedi az Ige, hogy ez maga *Krisztus* volt. Tehát Krisztus ott volt velük végig, és amikor csak szomjúhoztak és odafordultak, volt italuk, volt eledelük és mindez *természetfeletti* volt az életükben.

5. Többségükben azonban nem lelte kedvét az Isten, mert elhullottak a pusztában.

Vagyis annak ellenére, hogy mindannyian ott voltak és *láthatták* ezeket a csodákat, és *részesei* lehettek annak a természetfeletti ellátásnak, ami Istennek a mindenhatóságából fakadt, mégsem tudott Isten mindannyiukban gyönyörködni, és nem lelte kedvét bennük.

Amikor az ember ezt olvassa, akkor elszomorodik a szíve, és elgondolkodik azon, hogy vajon ma a keresztényekre, összességében a Krisztus Testében ugyanez igaz lenne-e? Hogy Isten nem leli kedvét a Krisztus Testének a teljességében? Hogy gyönyörködik-e a Krisztus Testének minden tagjában úgy, ahogy lehetne? Elgondolkodtam ezen, és így folytatja:

6. Ezek pedig példáink lettek, hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak.

Példák lettek nekünk, de intő példák, nem jó példák. Amit itt sorol majd az Ige, minden pontban felsorol egy-egy tényt, hogy mi volt az, amiben Isten nem lelte a kedvét. És a pontokat, amikor végig olvassuk, látjuk, hogy mi az, amit nekünk nem szabad elkövetnünk ahhoz, hogy Isten bennünk a *kedvét lelhesse*.

Ugye, szeretnénk, hogyha Istennek a jó kedve lenne mirajtunk? Hogy Isten a *kedvét lelné* bennünk, ez minden vágyunk. Az *üdvösséget nem innen* nyerjük, de az Úrral együtt járni, úgyhogy az Úr a kedvét leli bennünk, az gyönyörűség.

1KORINTHUS 10,9–11.

9. Se a Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt.

Vagyis ez egy pont, ahonnan látjuk, hogy lehetséges a *Krisztust kísérteni*? Annak a vége, ha ilyen dolgokat teszünk, akkor a *pusztító* és képletesen a kígyók jelennek meg az életünkben.

10. Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen közülük zúgolódtak némelyek, és elvesztek a pusztító által.

Újabb figyelmeztetés. Tehát itt pontokba hozza a Szentírás, mi az, amit ne tegyünk ahhoz, hogy Isten valóban a kedvét lelhesse bennünk. Figyelmesen kell ezt olvasni. Ezek *intő beszédek* hozzánk. A *zúgolódásnak* nagyon súlyos *következményei* vannak. Nem Isten vesztette el őket, hanem a pusztítónak *adtak helyet* az életünkben.

11. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.

Az *idők végéről* az elmúlt két vasárnap szenteltünk elég időt, úgyhogy most ezt a részét nem érintjük. Inkább azt nézzük meg, hogy mi az, amit figyelemmel kell kísérnünk, miközben olyan helyzetek elé állunk, hogy hajlamosak lennénk mi magunk is arra.

Hogy felemeljük a hangunkat, nemtetszésünknek adunk helyet, esetleg elkezdünk panaszkodni, elkezdjük sajnálni magunkat, elkezdünk zúgolódni, zsörtölődni. Könnyen esik az ember a hústestében ilyen helyzetekbe, hogy hajlamos erre, de az Ige felhívja a figyelmet, hogy ezt ne tegyétek, mert a *pusztító kezébe* estek.

Megnézzük, hogy ez Izrael esetében, hogyan történt, hogy tanulhassunk belőle, hiszen a mi *tanulságunkra* írtak meg. Ha a tanulságunkra írtak meg, akkor *tanulmányozni* kell azt. Akkor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hanem meg kell nézni, hogy mi az, amit meg kell tennünk, hogy nehogy ugyanoda jussunk, mint ők.

És ezt pedig a 4Mózes könyvében nézzük meg. Ha olvassuk itt a történetet, akkor épp egy hatalmas győzelmet arattak a kananeusok, az ellenséges nép felett, és úgy, hogy teljesen elsöpörték az ellenséget. Ez az előzmény, és innen mennek tovább.

4MÓZES 21,4–9.

4. És elindulának a Hór hegyétől a Vörös tengerhez vezető úton, hogy megkerüljék Edóm földjét. És a népnek türelme elfogyott útközben.

5. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen; – és ekként emelték fel a hangjukat – Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utáljuk.

Nem túl kedves a *hangvétel*, ahogy Mózes ellen és *Isten ellen* szóltak. És azt a táplálékot, amit Isten számukra rendelt – hiszen a pusztában voltak, s a mannát, ami minden nap az égből hullott, és hallottuk, hogy a szellemi köszikla volt a gondviselésük – hitvány eledelnek nevezték.

Képzeljétek el, hogyan eshetett ez Istennek? Olyan *hozzaállás*, egy olyan hangvétel jött elő a szájukból, hogy Istennek valóban nem volt jókedve bennük és nem gyönyörködhetett bennük. És ez a zúgolódás, aminek hangot adtak, nézzük tovább az Igét, hová vezetett ez.

4MÓZES 21,6–9.

6. Bocsáta ezért az Úr a népre tüzes kígyókat – ez a szövetséges népe volt Istennek –, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izrael népéből.

7. Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozék Mózes a népert.

Néha az embereknek *át kell menni* bizonyos helyzeteken ahhoz, hogy végre ráébredjenek, hogy *rossz irányba* vannak, és nem jól tették a dolgaikat. Minek kellett ott történni, hogy a nép rájöjjön, hogy hoppá, vétkeztünk?!

Szaladtak Mózeshez, hogy *imádkozzál* az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És Mózes a *legalázatosabb* ember volt a világon, és imádkozék Mózes a népert.

8. És monda az Úr Mózesnek: Csináld magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik – Tehát Isten nem a bajt vitte el, nem a tüzes kígyókat törölte el a színről, nem azt mondta, hogy távozzanak a kígyók a földről. Nem! A kígyók ott maradtak, de az Úr adott egy *kimenekedést*, és szeretném, ha ezt látnátok. – ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben marad.

Ez volt a mi Krisztusunk előképe, a rézkígyó a póznán, a mi bűneink, azon a drága szent testen. És ahogy felfeszítettett a keresztfára, és ott kilehelte az életét, és aki csak *Őreá tekint* a mai napon is, az *megtartatik*, bármilyen marása is lenne az a tüzes kígyónak, a Jézus nevében! Dicsőség ezért!

9. Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra... – Tehát nem a sebért fájlalta, és nem siránkozott, és nem jajgatott (mert ezek fájdalmas marások voltak és halálosak), hanem annak ellenére, hogy megmarattatott, feltekintett arra a Kiválasztottra, feltekintett a rézkígyóra – életben maradt.

Hatalmas *előképe* Krisztusnak és nagyon kedvenc részem, és ezért akartam ezt részleteiben hozni nektek. De az Ige felhívja a figyelmünket rá, hogy ne hogy így járjunk. Hogy *ne panaszkodjunk*, hogy ne merjük Istennek az áldásait nem értékelvén, a hústestnek a panaszkodásaiba belesüppedni. Ugyanis hajlamosak vagyunk rá.

Úgy kezdődik a dolog, hogyha valami nem úgy alakul, ahogy szeretnénk. Általában ilyen szinte minden nap van, elkezdünk elégedetlenkedni, elkezdünk *panaszkodni*. Hangot adunk ennek, azután elmondjuk a másoknak is, kicsit *sajnálattal* magunkat, mert az olyan jól esik, amikor kapunk egy kis részvét kinyilvánítást.

Tehát hangot adunk ezeknek, és ha nem figyelünk oda, akkor zúgolódás lesz belőle. Elkezdünk *zúgolódni*, hogy miért nem úgy alakult, és miért nem így? Azután fel is háborodunk néha, a *felháborodásunknak* hangot adunk.

És azt kérdezem tőletek, hogy vajon mit old meg az, ha így cselekszünk? Semmire nem lesz megoldás, csak minket *visz bajba*. Úgyhogy nagyon óvatosnak kell lenni vele, mert azt

hisszük, hogy ez a jogainkhoz tartozik, hogy akkor így felemeljük a hangunkat, vagy megmondjuk a magunkét. Vagy esetleg olyat teszünk, amit később megbánunk.

De nem lesz belőle jó kimenetel, és később megbánjuk. És semmit *nem oldunk meg* vele. És a Biblia felhívja a figyelmünket, hogy *ne zúgolódjunk*. Ne tegyünk úgy, ahogy azok tették, mert nézzük meg, hogy mi lett a vége. Ezt most megtettük, és *tanulásra* vesszük magunkra nézve. Mit tegyünk akkor helyette?

Látjuk, ez a *hústest* hangja, amikor elkezdünk zúgolódni: – Ezt a kenyeret esszük már negyven éve! Unjuk ezt az eledelt! – A szövetséges népe beszélt így Istennel, akinek megígérte Isten, hogy választott népem vagy, hogy ne félj én népem, mert én, megsegítelek, megerősítelek, igazságom jobbjával támogatlak, sasszárnyakon hordozlak.

És a nép *levette* a szemét ezekről az ígéretekről, és nagyon *drága árat* fizetett érte, mert Isten *ígéreteibe* nem tudtak bemenni. Pedig Isten megígérte nekik és a csodákat mind láthatták. Mégsem ment be mindenki közülük abba a csodálatos ígért földjébe, amit Isten megígért. A *hozzáállásukkal* volt a baj.

Azt mondták Istennek, hogy ebből a szörnyű eledelből már elégünk van, vajon tud-e Isten húst is adni nekünk? Húsrá vágytak. Nem a kívánsággal volt a baj, hanem ahogy Istenhez fordultak, és amilyen *hangnemben* beszéltek. És Isten azt mondta, hogy annyi húst hozok rátok, a táborotokra, hogy a fületeken fog kijönni, így válaszolt nekik.

De nem lett benne igazi köszönet. Tehát a kéréseiket *nem hálaadásokkal* tárták fel, hanem egy olyan hangnemben, egy olyan hozzáállással, hogy Isten nem tudott bennük gyönyörködni. Istennek nem volt tetszésére a népnek a hozzáállása.

Amíg egyik pontról a másikra eljutunk az életünkben, sokszor érezzük azt, hogy ez egy átmeneti állapot, ahol most vagyunk. Tudnunk kell, hogy *Isten visz* minket azon az úton, és miközben azon át kell haladnunk – lehet, hogy épp egy kényszer pályán van az ember –, soha *ne zúgolódjunk*.

Ne adjunk hangot annak, hogy bármiért is Istent *okolnánk*, vagy a másikat, vagy esetleg *önsajnálathoz* esnénk. Közös gyökerek ezek. Hanem inkább fordítsuk a figyelmünket arra, hogy Isten ezen az *úton is tanít* engem valamire. És ha hozzá fordulsz, sokkal hamarabb ki fogsz jönni belőle. Hozzáfordulsz Istenhez, és tanulást kapsz.

A Szent *Szellem* minden utunkon *tanít* minket. Ha kényszerpályára kerültél valamiért (valószínűleg nem a tökéletes akaratot követve), akkor minél gyorsabban ki akarsz onnan jönni, ez tény. Hogyan fogsz *hamarabb kijönni*? Hogyha keresed a *közösséget* a Szent Szellemmel, és a *hálaadásokban* szorgalmas vagy. És *megköszönöd*, hogy a kezedet fogja, hogy kivezet, hogy eljön az a megoldás, hogy hamarosan megláthatod.

És ez nem csupán egy pozitív hozzáállás. Sokan mondják, hogy ez egy pozitív hozzáállás, de nem. Ez sokkal több, a *hústest uralása*, és Isten *hitére való ráfigyelést* jelent ez az utunk, amit járnunk kell. Hangsúlyozom, hogy hajlamosak vagyunk erre, és figyelniünk kell, hogy ne essünk ilyen helyzetbe minden percben.

Egy egyszerű példát hozok erre: valakinek lakhatási problémái vannak. Végre megoldódik, és be tud költözni. Nem sok idő telik el és elkezd panaszkodni, hogy mennyi munkája van, takarítani kell, rendet kell rakni, mennyi gondja van a családjával. Előtte még

lakni sem volt hol, akkor azon panaszkodott. Most azon panaszkodik, hogy mennyi időt kell neki házimunkával tölteni.

Mindig találhatnánk valamit, amiért panaszkodhatnánk. Ez egy *hozzáállásbeli* dolog, amit ki kell *igazítani* az életünkben, és figyelünk kell percről percre, nehogy beleessünk ebbe a hibába. Írja Pál:

FILIPPI 4,11–13.

11. ... mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.

12. Tudok nélkülözni is, tudok bővölködni is; egészen kipróbált vagyok mindenben, a jóllakásban és éhezésben is, a bővölködésben és szűkölködésben is.

Pál nagyon sok mindenben ment keresztül. Ez egy nagyon fontos igazság. Nem tud olyat hozni az élet, amiben én *elégedetlen* lennék, mondja Pál. Ha kijártad azt a próbát, azt az utat, akkor mehetsz tovább. Addig ott fogsz körözni – mint Izrael népe negyven évig –, míg meg nem tanulta, hogy hogyan forduljon Istenhez *hálaadásokkal*.

Úgy folytatja, hogy egészen kipróbált vagyok mindenben, jóllakásban és éhezésben is, a bővölködésben és a szűkölködésben is. Nem tud olyat hozni a sors, amiben én nem tudnék *örömmel* elégedettséget venni, mert tudom, hogy *Isten velem* van. És így folytatja, hogy:

13. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Ezt az Igét sűrűm idézzük, de elfelejtjük, hogy mit ír előtte. *Átmentünk-e* már olyan dolgokon, amiben igen erős hitcselekedet volt, hogy tudjál *hálát adni* benne? Nagyon tanulságos. Újra és újra figyelmeztetni kell magunkat erre. Írja a következő Igében, hogy:

FILIPPI 2,14–16.

14. Mindent zúgolódás és versengés nélkül cselekedjete;

Az Ige annyiszor *emlékeztet* minket erre, hogy szeretném ma ezt kihangsúlyozni nektek, hogy figyeljetek rá, mert az idők nehezek, és a *próbák* sűrűn jönnek az életetekbe. Hallom, hogy egyre sűrűbben meg vagytok próbálva sok mindenben.

Nehogy beleessetek a *zúgolódás hibájába*, mert nem fogtok tudni kijönni olyan könnyen, mintha inkább a figyelmeteket arra helyeznétek, hogy akármilyen próba előtt állok, *mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!*

Hamarabb tudsz kijönni, és örömmel tudsz végigmenni rajta. A másik nagyon fontos dolog ez. Így szól, hogy mindent *zúgolódás és versengés nélkül* cselekedjete, és így folytatja:

15. Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint a csillagok e világon.

Vagyis neked *világító toronynak* kell lenni ebben a mai világban. Noked másnak kell lenni, mint ahogy a világ reagál bizonyos dolgokra. Noked feddhetetlenek és tisztának kell lenni, és Istennek szeplőtlen gyermekeként kell *ragyognod* ez elfordult nemzetség között. Fénylened kell köztük, mint amikor feltekintesz az éjszakában a csillagos égre, és a csillagok fénylenek. Csillagokként kell *fénylenünk*. És folytatja:

16. Életnek beszédét tartván elénk...

SANDERSNÉ DR. KOVÁCS ERZSÉBET: Ne zúgolódjatok, hanem inkább hálákat adjatok

Vagyis nálad van valami, amivel elő tudsz jönni ezekben a nehéz helyzetekben. Az *életnek beszéde* hozott ki téged is azokból a nehézségekből, és az életnek beszédét kell *odatartanod* a másik elé, aki zúgolódik. Ő is csak az életnek beszédével tud kijönni azokból a dolgokból. Az életnek beszédét tartva elébük, mondja az Ige.

Tehát azzal semmit nem segítünk, a másikon, ha együtt érzünk velük a panaszkodásaikban, elkezdjük sajnálni, hogy jaj, szegény! Igen én is pont ebben vagyok! Akkor mind a ketten leestetek! Benne vagytok nyakig mind a ketten.

De neked kell kihoznod őt, méghozzá úgy, hogy az *életnek beszédét* tartod fel, és neki pedig rá kell, hogy *tekintsen* arra, mert abban van az ő *kimenekedése*.

A hitnek a munkáiról beszél a Biblia, a *hitnek* a hathatós munkálásáról. Az ember szeretné tudni, hogy hogyan tudná *hatékonyabbá* tenni a hitét. Szeretnénk tudni, hogy a hitünk hogyan lehetne minél hatékonyabb? A hitnek a munkáiról beszél.

A *hitnek* a hathatós *munkálása* hoz eredményt ezekben az utakban, amin át kell mennünk, amikor nem oly örvendezős az. Egyik pontról megyünk a másikra, tudjuk, hogy nem maradunk itt sokáig, innen ki fogunk kerülni, de még nem vagyunk ott.

És akkor a hitünk tud minket meglendíteni és a hitünk, által tudunk kijönni. Mit mond a Biblia erről? A hitnek *cselekedetei* vannak. És a hitnek a cselekedetei a *hálaadással* lesznek teljesek. És ezt látnunk kell.

Ha Jézus előtted állna, és valamit hozna, amire régen vágysz és szeretnél megszerezni, megkapni, imakérés vagy bármi legyen az. Jézus hústest formában megjelenik, eléd áll, kezébe adja, és azt mondja: Itt van! És te elveszed. Mi az, amit legelőször fogsz mondani?

Köszönöm! Ezt fogod mondani, és hálákat adsz, elkezded Őt dicsérni és leborulsz a lábai elé, és elkezded Őt imádni. Tehát a *hálaadás* momentumuma nem fog elmaradni, azért, mert már fogod a kezében.

A *hit cselekedete* pontosan így válik teljessé, ha meg tudod úgy köszönni a szívednek olyan teljes *hálaadó áradatával*, mintha az *már a tiéd lenne*. És ezért mondhatjuk azt, hogy a hit cselekedete a *hálaadással válik teljessé*. Úgy is mondhatjuk, hogy a hálaadás teszi fel a hitre a koronát, amivel uralkodni tud. A hálaadások nélkül a hitünk nem teljes.

Ugyanis ha a *hited megragadta* azt, akkor tud a szellemed úgy *hálát adni*, mintha már meglenne. Ha nem tudsz úgy hálát adni, mintha már meglenne, akkor még *nem fogant meg* a szellemedben, akkor még nincs meg az neked. Vagyis a *hálaadás* pontosan *jelzi* azt, hogy ez a *tiéd már*, vagy mégsem.

És figyelem az emberek szavait, ahogy hozzám jönnek, és kérdezik, hogy mit lehetne még tenni, olyan régen hitben állok egy dologban, és a Biblia írja, hogy mindeneket elvégezvén megálljatok, de miként kell megállnunk?

Úgy, hogy közben *bőséges* legyen a *hálaadásunk*! A hálaadás teszi fel a koronát arra, hogy kijelentjük az Úr előtt: amit kértünk, az megvan nekünk! Tanítja a Biblia, hogy a hálaadásunk bőséges legyen.

KOLOSSE 2,7.

7. Gyökerezetek meg, és épüljete tovább Őbenne, erősödjete meg a hitben, amiképpen arról tanítást kaptatok, a hálaadástok pedig bőséges legyen.

Ez egy gondolat: meggyökerezni, tovább épülni. Erről hallottatok tanítást – mondja Pál –, és hozzát teszi, hogy *erősödjete* meg a hitben, és ez a *hálaadás bőségesével* megy. Nem lehet elhagyni az életünkben.

A *hálaadó szívet* Isten nagyon szereti. A hálaadó szív nagyon fontos, mert *kihoz* minket abból az állapotból, hogy állandóan csak a *problémára* figyeljünk. Az ember hajlamos erre, és töprengünk rajta, hogyan oldjuk meg? S miközben gyötörjük magunkat, nem látjuk, hogy miként lesz a megoldás. Még jobban elkeseredünk és járjuk azt a kört a hegy körül.

Helyette Isten azt mondja, hogy *emeljéte fel* a szemeiteket a hegyekre, onnan jön a ti szabadításotok. Tekintsetek a *hit szemeivel* arra, hogy az meg van nektek, és *köszönjéte* azt meg. És a hálaadástok bőséges legyen! Nemcsak, hogy hálákat adjatok, hanem arra is figyeljete, hogy a *hálaadásotok bőséges* legyen, mert Isten gyönyörködik benne.

2KORINTHUS 4,15.

15. ... a kegyelem sokasodva, sokak által a hálaadást bőséges tégye az Isten dicsőségre.

Isten dicsőséget vesz belőle, amikor el tudsz fordulni a *problémától*, és azt tudod mondani: – Istenem, én ezt már *felemeltem* hozzád, és én most már csak *hálát adok* érte! Tudom, hogy nálad *megvan* a kérésem, és tudom, hogy a szellemem *befogadta* azt.

És tudom, hogy *meglátom* azt, ezért *hálakkal* áldozom neked. Ez a *hit cselekedetének koronája*, ha meg tudod így köszönni, ahelyett hogy tépelődnél, zúgolódnál, panaszkodnál, a másikat okolnál.

Az elmúlt alkalommal mondtuk, hogy ezeket nem tesszük. De az ember hajlamos bemenni ezekbe az utcákba és rosszul jár, mert az ördög martalékává válik. Bemegyünk az ellenség utcájába általa. És Isten azt mondja, hogy ne ezt tegyéte, hanem menjete és adjate hálákat, és a *hálaadástok bőséges* legyen.

Nézzünk meg egy példát a Bibliában. De mielőtt a bibliai példát olvasom, eszembe jutott, hogy Kenneth Haginnek volt egy kiváló példája erre. Odament hozzá egyszer valaki, és azt mondta: Hagin testvér, szükségem van száz dollárra.

Azt mondta Hagin, hogy rendben van, imádkozzunk. Elmondták az egyakarató imádságot, és utána, amikor kinyitották a szemüket, Hagin testvér megkérdezte az illetőt, hogy most megvan ez a pénz? És azt válaszolta a kedves, hogy hát nem tudom igazából, de nagyon reménykedem benne.

Azt mondta Hagin, hogy nincs meg, mert ha *befogadta* volna a szívedbe, akkor azt mondanád, hogy köszönöm Istenem *megvan* nekem, és *hálát adok* érte. Ez a *hit szava* lett volna, de nem ezt mondta. Ebből kiderült, hogy a szívében nem fogadta el.

Ezért nagyon fontos, hogy ezzel tisztában legyünk. A *hit cselekedeteinek a teljességébe* akkor tudunk bemenni, akkor tud *megteremni* az a hit, ha megkoronázzuk azt *hálaadásokkal*. Ez nem maradhat el. Ez egy igei cselekedet. A legfontosabb, amikor *hitben* állunk, hogy mit tegyünk – *hálákat* adjunk!

Nézzük meg a tíz leprás esetét a Lukács evangéliumból. Nagyon tanulságos történet, és kitűnik majd belőle, hogy Jézus *elvárta* volna, hogy mind a tíz leprás, aki meggyógyult, visszatérjen hozzá *hálát* adni. Aki ismeri a történetet, fogja látni, hogy csak egy tért vissza. Jézus keresi, hogy hát a kilence hol maradt? Nagy tanulság van a történet végén.

LUKÁCS 17,12–19.

12. És mikor egy faluba bement, jött elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megálltak:

13. És felemelték szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

14. És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának.

Útközben megtisztultak, ez is egy *hit cselekedet* volt. Mert ha azt mondták volna útközben, hogy ne viccelj, hát még csupa lepra vagyok, mit mutassak a papnak? A törvény szerint meg kellett mutatni magukat a papnak. De ők hitben voltak. És lőn, hogy míg odamenének, útközben megtisztulának.

15. Egy pedig öközülük, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, – egy a tízből! – dicsőítvén az Istent nagy szóval;

16. És arccal leborult az Ő lábainál hálákat adván néki: és az samariabeli volt. Samariabeli, vagyis *nem szövetségbeli* volt.

17. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilence pedig hol van?

Mintha Jézus számon kérte volna, hogy de tízen mentetek, és tízen gyógyultatok meg, és csak te egyedül jöttél vissza? Valószínűleg, hogy a többi szaladt a családjához nagy örömmel. Hamar *elfeledkezünk Istenről*.

Amikor baj van, akkor *kiáltunk*, amikor minden rendben van, akkor eszünkbe sem jut. Ez megint egy gyarló emberi tulajdonság, de ne ilyenek legyünk. Mindig az *első helyen* legyen Isten. Vagyis Jézus kereste, hogy hát a kilence hol maradt, avagy nem tízen tisztultak-e meg?

18. Nem találtattak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?

Ez a dicsőségadás *jár Istennek*. Szinte ezzel azt mondta Jézus, hogy ezt a dicsőséget Istennek oda kellett volna adni! De *elmulasztották*.

19. És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited megtartott téged.

És itt van a nagy *különbség*. A kilence csak *meggyógyult* a leprából, ez az egy pedig *éppé* lett, teljessé lett. A *hite* teljesen *megtartotta* őt, mert nem feledkezett el visszamenni *hálákat* adni, Istennek dicsőséget adni. Így lesz teljessé a hit. Jézus kihangsúlyozza, hogy a *te hited*, amivel visszajöttél, és hálákat adtál, ez a hit *teljessé tett* téged.

Nagyon nagy tanulság van benne, és köszönjük Istennek, hogy erre mindig fog minket emlékeztetni. Nem csak akkor kell Istenhez menni, amikor baj van. A legtöbben ezt teszik, és Isten akkor is segít. Nem fogja azt mondani, hogy mivel öt hete nem jársz gyülekezetbe, most már old meg magad. Amikor csak mérs hozzá és kiáltasz, *Ő segítségedre siet*.

Viszont elvárja, hogy *hálákat* és *dicsőséget* adjunk Istennek mindenekben. A *hitcselekedet* már akkor megteszi, amikor még nem látja, és az *termi meg* azt, amiért hitben állsz. Hatalmas igazság, áldott legyen az *Ő* neve.

Mindenben, mindenkor hálákat adjatok, hangsúlyozza az Ige! Vagyis akkor is, ha jól mennek a dolgok. De akkor sem szabad megfélekedni Istenről, ha bajban vagyunk, és a dolgaink nem ott vannak, ahol kellene. Ha megpróbáltatásokban vagyunk, akkor is hálákat adjunk [mert Isten képes kihozni abból], azt mondja az Ige.

Mindenkor Isten akarata a hálaadás, nem lehet róla megfélekedni, nem szabad róla megfélekedni, nehogy a pusztító által elveszünk, mint azok a pusztában. Azok, akik zúgolódtak, ahelyett hogy hálákat adtak volna. Így folytatja, hogy mindenkor, mindenben hálákat adjatok, mert ez az Istennek, az Atyának akarata tihozzátok. Vagyis kijelenti az Ige, hogy ez Isten akaratából való cselekedet.

Ha tehát keressük Isten akaratát, és ezzel kezdtem ma a tanítást, hogy vajon *mi* lehet Isten akarat a számomra? Itt kezd el! Kezdjél rendszeresen hálákat adni tiszta szívből, bőséges hálaadással. S ahogy a hálaadásokat elkezded gyakorolni és rendszeressé tenni az életedben...

Igen, de az egész testem csupa fájdalom! – mondod. Akkor azért az egy kis ujjvéért kezdjél hálákat adni, ami nem fáj. Kezdd el ott és meg fogod látni, hogy azért, amit a trón elé tudsz emelni hálaadásokban, ha azt elkezded gyakorolni, a hálaadások közelebb fognak vinni a közösséghez. A hálaadásokból dicséretetek lesznek és a dicséretetekből pedig imádatok.

Az imádatok pedig azt a helyet fogják neked meghozni, hogy Isten még a gondolataidat is meg fogja hallani, és olyan más lesz az életed, hogy nem is gondoltad volna. Egy közelségébe kerülsz, egy olyan közösségébe visz ez be, amiről nem is tudtál, amíg ezt nem kezded el gyakorolni. Tedd próbára Isten Igéjét ebben és legyél szorgalmas a hálaadásokban.

Ha valaki azt mondja, hogy én nem tudok jól hálákat adni, mert a kis egyszerű „köszönöm Uram”-ot már elmondtam, a szívemből szólt, hálás voltam. Isten ezt is elfogadta. De amikor még *e fölött* szeretnéd elmondani Istennek, hogy te milyen hálás vagy, arra adott egy Segítőt.

Egy hatalmas Segítőt adott, s erről tanít Pál az 1Korinthus 14-ben. Ezt nagyon fontos ide venni, ha hálákról beszélünk, hogy tudjuk, a hálaadásunk bőségesége, a hálaadásunk teljessége csak a Szent Szellem által lehetséges.

1KORINTHUS 14,16–17.

16. Mert ha szellemmel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan miképpen fog a te hálaadásodra áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz?

17. Mert jóllehet, te szépen mondasz áldást, de más nem épül abból.

Szeretném kiemelni az Igének azt a részét, ami ide vonatkozik. Pál azt mondja: mert ha szellemmel mondasz áldást, jóllehet te szépen mondasz áldást. Vagyis a szellemben való szóolás, amikor szellemben szólunk, akkor annak a bőséges része az hálaadás lesz.

Ugyanis a Szent Szellem pontosan tudja a protokollt, hogy hogyan lehet Isten trónja elé járulni. Mi is be tudunk oda törni, ha nagy baj van, de amikor a Szent Szellem által megyünk, akkor az különleges, és az Istennek a teljes kedvében van.

A Szent Szellem fogja a szívünkben a hálaadásunkat. S ha nyelveken szólunk, akkor az imánknak a java része, az imánk 80-90%-a hálaadás lesz. És mindig ezzel kezdődik, a Szellem gondoskodik erről. Felviszi a hálánkat a trón elé és a Főpapunk kezébe adja, megtisztítván minden földi dologtól. Mindentől, ami nem oda való.

SANDERSNÉ DR. KOVÁCS ERZSÉBET: Ne zúgolódjatok, hanem inkább hálákat adjatok

A Szent Szellem *szenteli* meg az imánkat, a hálánkat, amikor nyelveken imádkozunk, felviszi a *Főpapunk elé*, és a Főpapunk pedig szolgál vele a Mennyei Atyának. Ezek az igazi hálaadások, de ehhez meg kell tanulni nyelveken imádkozni, ami nagyon fontos dolog.

És amikor elvégezted ezt a szolgálatodat... A Biblia tanítja a *hálaadás* szolgálatát. Papi szolgálatunk ez. Azután fog sor kerülni arra, hogy azok a dolgok is említésre kerülnek majd az imában, ami neked annyira *fontos* lett volna. Azok is elő fognak kerülni.

De abban biztos lehetsz, hogy az ima elején a java része *hálaadás* lesz. Hálaadás lesz, *dicséretté* fog átalakulni, elkezded az *imádatokat*. És amikor bementél oda az imádatokba, Istennek a Szentek Szentjébe, ezért mondja, hogy a *hálaadástok bőséges* legyen. Ott, hogy „köszönöm Uram”, ne fejezd be.

Amikor oda bementél, akkor a Szent Szellem, ha csak egy szóval megemlíti valamit Isten trónja előtt, gondolod, hogy arra nem jön válasz? A Szent Szellemnek elég egy szóval említést tenni valamiről. A Szent Szellem Isten ismeri ezt az úgynevezett protokollt, hogy hogyan van ez a trón előtt, és *Ő viszi fel* az imánkat.

Sokszor nincs sok időnk, de ne feledkezzetek el róla, hogy legalább annyit csak, hogy egy-két pillanatot, egy-egy mondat szóljatok szellemben, nyelveken. Észreveszem magam, hogy nyelveken szóltam, pedig nem is akartam szólni. De már nem is tudom folytatni, mert újabb intézni való van, telefon jön, ezt vagy azt kell tenni. De az a két mondat *hálaadás* volt.

És megváltozik a *léggör* körülöttem. A Szellem végezte el, a *Szellemnek szolgálata* ez. A Szellemnek gondja van erre, csak át kell adni magunkat, hogy a mi hálaadásunk bőséges lehessen. *Hálaadások* nélkül nincs *győzelmes* keresztény élet!

Kérhetjük ötszáz ezerszer, de elég *egyszer kérni* és utána *hálákat* kell adni. A keresztény életedet átütően meg fogja változtatni, *átütő győzelmeket* fog hozni, ha a szívedet ma a Szent Szellem fel tudja *lobbantani* erre az igazságra. Csak *Ő* tudja megtenni egyedül.

Alapvető igazság, hogy Jézust mindenben *példának* kell venni az életünkben. Hogy Jézus mennyire *első helyre* helyezte a szolgálatában a *hálaadásokat*, erről szeretnék nektek két erőteljes momentumot hozni.

Az egyik, ami nagyon szívszorogató, amikor a *szenvedései előtt* áll. Jézus a pászka bárány elfogyasztására készül a tanítványokkal, és tudja, hogy mi következik rá. Tudja, hogy hamarosan eljönnek a szenvedései, eljön a kereszthalála. Leül az asztalhoz a tanítványaival, hogy megegye a húsvéti bárányt, mielőtt szenvedne.

És amikor a húsvéti vacsora után veszi a *poharat* és veszi a *kenyeret*, ami az *Ő* megtört testét és a kiontott vérének jelképezi, és osztja a tanítványoknak. Mondja, hogy ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Amikor vette a kenyeret, *hálákat* adott – azt olvassuk ott! És amikor vette a poharat és megszentelte azt, azzal kezdi, hogy *hálákat* adott.

Egy ilyen helyzetben is az első helyen állt az, hogy *Ő hálát tudott adni* az Atyának, hogy az *Ő akaratát megcselekedheti*. Nem maradt el az imájából, akkor sem, amikor ilyen szorongatott, nehéz idők előtt állt. A hálaadás nem maradt el az imájából, hanem hálaadásokkal kezdte, azzal indította.

Egy másik megdöbbentő ima nekem, amikor *Lázár sírjánál* imádkozik Jézus. Egy hosszú történet, János evangélium 11. fejezetében van leírva ez részletesen. Megjelentik, hogy Lázár

beteg. Jézus még nem megy, vár még két napot. Tudjuk, hogy Jézus mindig azt mondta, hogy amit az *Atyától lát*, azt cselekszi. Nem volt még ott az ideje, hogy elinduljon.

Közben Lázár meghalt. És akkor megy már, amikor Lázár meghalt. A tanítványok pedig azt hiszik, hogy csak az alvásáról beszél. Odamegy Betániába, ami Jeruzsálemhez közel fekvő kis település, ahol Lázár, Mária és Márta lakott. Lázár ekkor már négynapos halott volt.

Először Márta szalad hozzá és mondja, hogy Uram, ha itt lettél volna, nem hal meg a te szolgád. Erre Jézus egy igen erőteljes kioktató tanítást mond, hogy én vagyok a *feltámadás* és az *élet*, és ha bennem hiszel, *meglátod* Isten dicsőségét.

Ugyanezekkel a szavakkal megy hozzá Mária. Ha itt lettél volna... Pontosan szóról szóra ugyanazokat a szavakat mondja és erre Jézus elsírta magát. Jézus könnyekre fakadt. Hogy mennyire mutatja ez, hogy nem csupán arról van szó, hogy kimondjuk azt a bizonyos dolgot.

Mert Jézust meg lehet közelíteni gyönyörű szavakkal, lehet neki mondani boltíves imákat, de ha a szíved nincs ott, hanem egy *számonkéréssel* mentél oda, mint ahogy Márta tette, hogyha itt lettél volna Uram, akkor ez nem így történt volna. Jézus válaszol néki az Igéből.

De amikor Mária mondja ugyanazt: Uram, ha itt lettél volna, akkor ez nem így történik. Akkor Jézus könnyekre fakadt. Látjuk, hogy Jézus szívét, hogyan meg lehet érinteni a *könyörületességgel*. Ez kiváló példája ennek. És akkor Jézus egy nagyon tanulságos rövid imát mond az Atyához:

JÁNOS 11,41–42.

41. Elvették azért a követ onnan, ahol az elhunyt feküdt vala, Jézus pedig felemelé a szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem.

Még el sem mondta az imáját, már megköszönte, hogy az *imámat meghallgattad*. Atyám, megköszönöm neked.

42. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.

Mert egy hatalmas *csodát* fognak látni, Lázárt kihívja a sírboltból. Össze vannak kötözve a kezei, szorosan a testéhez, a lábai, kendő az arcán és úgy jön ki a sírból négynapos halottként. Az Atya cselekedte és Jézus *előre megköszönte*. *Hálaadásokkal nyitja* az imáját.

Akarsz-e *csodát látni* az életedben, akarsz-e a feltámadás erejét látni az életedben? Minden imádat *hálaadásokkal kezdjed!* A hálaadásokban olyan *erő van*, amit a gyülekezeti Test még nem ismer.

Amikor a kenyérszaporításra kerül a sor, Jézushoz visznek öt kenyeret és két halat. Jézusnak ötezer embert kell megvendégelnie. Felemeli a szemeit az égre, és egy megszentelés imát mond el:

MÁTÉ 14,19–20.

19. És mikor megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálákat adott; és megszégvén a kenyereket, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak.

20. És mindnyájan ettek, és megelégedtek; és felszedték a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral.

Hálákat adott Istennek, úgy szentelte meg a halat és a kenyeret, s azok *megsokasodtak*. Ötezer embernek lett elegendő és utána tizenkét kosárral szedtek össze a maradékból.

A *hálaadásnak* olyan dimenzióiba lehet bemenni Isten közelségébe, *csodatévő erejébe* és cselekvéseibe, amit a gyülekezeti Test nem ismer még. Hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról, hogy hálákat kell adnunk Istennek, és *bőségesnek* kell lenni a *hálaadásunknak*.

A *probléma kisebbé* válik, ha rendszeresen megtanulod, hogy azt a helyzetet, amiben vagy, *felemeled* a trón elé, s *hálákat* adsz érte. Ez figyelmezteti Istent, hogy te *hitben* vagy, mert nem azért mész a trón elé, hogy újra megkérd. A kéréseink ott vannak a trón előtt.

Csak *figyelmezteted* Istent arra, hogy Uram, én *hitben* állok, s *megköszönöm* neked, hogy az megvan nekem. És hálákat adok érte a hálaadások szolgálatával, a hálaadások áldozatával áldozok most neked. Ez a papi szolgálatom része Atyám, fogadd ezt a szíved gyönyörűségébe.

Kezdjél el *hálákat* adni és nézd meg, hogy milyen *áradatába* kerülsz a Szent Szellemnek. Lenyűgöző dolgok fognak történni veled. Azért szólok ma erről, mert itt van az ideje, jobban, mint valaha, hogy ezek a természetfeletti *előjjenek* az életünkben. Ennek ez az útja.

Nem a problémáinkra kell figyelni, hanem ezek a *hálaadások elfordítják* a figyelmünket a problémáról, és az *Úrra terelik* a figyelmünket, Aki hatalmasabb mindeneknél, és képes *megoldást hozni*, bármilyen nehézségben is vagy. Egy nagyon ismert Ige következik, szinte mindennap imádkozzuk:

FILIPPI 4,6–7.

6. Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

Semmi felől ne aggódjatok, ez magában is egy felszólítás. Halljuk a híreket, és az ördög mindig mondja, hogy te leszel a következő, te majd elveszted a munkahelyedet, ez történik, meg az történik veled. Új egészségügyi központot nyitottak itt, meg ott, és te is odakerülsz majd. Mindenféle nótákkal akar nekünk kedveskedni.

Az Ige pedig azt mondja, hogy semmi felől ne aggódjatok. És úgy folytatja, hogy imádságokban és könyörgésekben *minden* alkalommal, *hálaadással* tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. Nem csak akkor, amikor hálákat kell adni. Vagyis ez kötelező, a protokoll [illem] része, hogy az imáimmal nem mehetek oda a trón elé *hálaadások nélkül*.

És erről feledkezünk el a legjobban. Majd ha meglesz, akkor megköszönöm, mondjuk. Ugye, a tizből egy visszamegy megköszönni Istennek. De amikor le tudsz térdelni *hitben*, s megköszönni, hogy megvan neked, amikor még nem is látod, az *kedves* cselekedet Isten előtt. És ebből kell bőségesen cselekedni. És így folytatja:

7. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Vagyis ekkor jön majd az a *békesség*, amire mindig vágytunk. Istennek az a békessége, ami *felülhaladja* az értelmet. Nincs rá magyarázat, hogy miért van neked ilyen békességed. Neked ez van az égből, Istentől. Ez az a békesség, amit csak Ő tud adni.

Ez felülhalad mindent és *megőrzi* szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Sem a *szíved* nem fog nyugtalankodni, sem a *gondolataid* nem fognak Krisztuson kívül keringeni, ha ezt meg tudod tenni. A hálaadások a *kulcsa* ennek. Dicsőség legyen Önéki.

Istennek *békessége* és Istennek *öröme* jön, ha ezt gyakoroljuk. *Az én szívem és az én gondolataim a Krisztus Jézusban vannak!* – ezt rendszeresen megvallom. Az én szívem és az én gondolataim... Nem engedem őket máshová! És ha ott vannak, akkor bőséges lesz a hálaadásod. A hálaadások bizonyosságot tesznek Isten trónja előtt arról, hogy amit kértél, megvan.

Ha ezt gyakorlod, akkor egy *örömbé* kerülsz, az öröm pedig *nevetéssé* fog fordulni. És épp itt az ideje, hogy végre már jól *kinevessük az ördögöt*. Mert megérdemli. Mondtad-e már az utóbbi időben, hogy ha-ha-ha?! Amikor hozott valamit. Megérdemli.

Mondd, hogy ha-ha-ha, én most nevetek rajtad ördög! Mondd, még ha nem is sikerül nevetned, mert akkora nyomorban vagy. De mondd, hogy ha-ha-ha! És ha kérdezi, hogy most kit nevensz? Mondd, hogy téged nevetlek! Miért? Olvasd el csak az Igében, mert meg van írva, hogy hová kerülsz! *A tűznek a tavába* vettetsz. Jó helyed lesz ott, ha-ha-ha!

És ha jön a *zaklató* gondolat, megint csak adjál *hálákat*. A hálaadásod az ördög pukkasztására lesz. Nem fogja tudni sokáig hallgatni, nem telik el sok idő, és úgy elhúzza a csíkot, mintha ott sem lett volna, *nem bírja hallgatni*. Nem csak ezért adunk hálákat, de ezt észre fogod venni. *Kitisztul* a levegő. Mintha ott sem lett volna, úgy fog eltűnni onnan.

Az összes nyomasztásával, depressziójával, súlyos gondolataival ül a válladra és énekl, hogy most mihez fogsz kezdeni? Ha most ez lesz, akkor mihez kezdesz? Mondd, hogy ha-ha-ha! Az Úr örömeiben kezdjél el *nevetni* rajta, mert siralmas, hogy hová kerül. Ő ezt jól tudja, hogy hol a *végső helye*, meg van írva. És annak úgy kell lenni, ahogy meg van írva.

A gyógyulásról is szeretnék szólni néhány szót, mert ez nagyon kritikus megint. Amikor az emberek először jönnek hozzánk, akkor mondják, hogy azért jöttek, mert hallották, hogy itt meg lehet gyógyulni. És amikor bejönnek és az első alkalommal esetleg nem történik az, amit várnak, mert garantálni semmit nem tudunk, mert nem mi irányítjuk a Szellem ajándékait.

Ha meggyógyulnak, akkor azt mondják, hogy ez valóban igaz, mert meggyógyultam. Ha pedig nem történik meg a gyógyulás, akkor általában az eseteknek egy részében azt szokták mondani, hogy ez csak egy szemfényvesztés. Ebben az égvilágon semmi nincsen. Kiöntik a gyermeket a fürdővízzel együtt és elmennek.

Egyik hozzáállás sem helyes, mert az igei szent *gyógyulás igazsága* nem azért igaz a Bibliában, mert te pont meggyógyultál. Semmi köze hozzá. Az Isten kegyelme, hogy te át tudtad venni. Attól az az igazság. Nem az tette igazzá, hogy te meggyógyultál. És ha te *nem fogadtad el* a gyógyulásodat, attól az a *szent igazság* nem veszi el az érvényét.

Nagyon fontos, hogy ezt így mérjük. Mert hajlamosak vagyunk úgy mérni, hogyha nálam bejön, akkor igaz, ha nálam nem, akkor legyintünk, mintha nem is a Szentírást hallottuk volna. És ez téves hozzáállás, mert Isten Igéje *örök igazság*. És nagy kegyelem megismerkedni az örök igazsággal.

A kezdőknek, amikor először bejönnek, így szól az Evangélium az első osztályos anyag szerint, hogy gyere, és Isten majd meggyógyít. És akkor megtörténnek az ajándékok vagy kézrátétel által, és örvendezésben vannak, hogy Isten most meggyógyított. S ha az úton rajta maradunk, és eljutunk, mondjuk a felsőbb osztályokba, felsősök leszünk. Telik az idő.

Akkor egyre inkább *valóságossá* kezd lenni bennünk, hogy mi azokban a *szent sebekben* kétezer évvel ezelőtt *meggyógyultunk*. Ott azon a kereszten, ahol Jézus szenvedett. Hogy azok a *sebek* mennyire valóságosak voltak, hogy az a *kereszthalál* milyen valóságos volt, hogy az a *megváltás* mennyire teljes volt.

Egyszerűen belül fogjuk tudni úgy, hogy megtéveszthetetlen lesz. És ahogy így az úton maradunk, egyre inkább fogjuk tudni ennek az *igazságát* belül. Mert a kereszt alatt közülünk senki nem állt. Kétezer évvel ezelőtt történt.

De ahogy ez *egyre valóságosabb* lesz nekünk, úgy egyre *erőteljesebbek* lesznek a *hálaadásaink*. Mert valóban fogjuk tudni belülről, hogy így igaz, és meg fogjuk tudni köszönni úgy, ahogy az elején nem is gondoltuk volna, hogy ez létezik és valóban így van.

Vagyis az Úrban való *növekedésünk* is fog hozni egy *hálaadást* az életünkre. Olyan *mértékű* hálát fogunk érezni a szívünkön, hogy azt fogjuk érezni, hogy szinte nem találunk szavakat, hogy elmondjuk, hogy *mennyire hálásak* vagyunk. Tehát, ha valaki az Úrban jár, és az Úrban felnövekszik, akkor nem kell tanítani a hálaadást.

Magától fog jönni az embernek, *természetessé válik*, mert egyszerűen tudja, hogy az el volt végezve, és az neki megvan, és megtéveszthetetlen lesz benne. De az út elején *figyelmeztetni* kell magunkat és egymást, hogy a hálaadásokról el ne feledkezzünk, mert ez a *kulcs* az Úr előtt. És egyre erőteljesebb lesz, ahogy növekszünk.

ZSIDÓ 12,28.

28. Mivel tehát rendíthetetlen országot nyertünk, legyünk hálásak, és ezzel szolgáljunk Istennek tetsző módon, tisztelettel és istenfélelemmel.

Ez az ország, ez a királyság a miénk. A hálaadásokat, mint egy *szolgálatot* jelzi. Ha nincs szolgálatom Uram, mit tegyek? Akkor itt kezd el. Ha szeretnél magadnak egy *szolgálatot*, ezt vedd el, kezdjél el *hálákat* adni.

Olyan mértékű *szellemi magaslatokra* fogsz eljutni a Szent Szellem által, ha ezt gyakorlod, amiről nem is gondoltad volna soha, hogy ez létezik. Mert a *hálaadás* fog bevinni oda, ez egy szolgálata. És azt írja, ezzel szolgáljunk Istennek tetsző módon, tisztelettel és félelemmel. Ezt a *szolgálatot* el kell végeznünk.

Miközben a hálaadás szolgálataát gyakoroljuk, a *problémáink* egyre inkább *eltörpülnek*. Ez egy nagyon fontos kulcs, hogy mire veted a *figyelmedet*. A problémára vagy az Úrra, akitől a *megoldás jön*, aki kiemel majd abból a mélységből. Aki felemel olyan magaslatokra, ahová magadtól nem jutnál el. Hogy mire veted a figyelmedet, azt te döntöd el.

Isten ígéreteit a *hitünk nagyítója* alá vesszük, amikor hálákat adunk, arra figyelünk, arra összpontosítunk. És ahogy arra figyelünk, és arra összpontosítunk, és az egész hitünket ráállítjuk, a *hitünk tágul*, és be tudja *fogni a megoldást*. Egy nagyon nagy *kulcs* ez a hálaadásban. Oda kell adni magunkat rá.

Végezetre szeretnék nektek egy Igét hozni, ami egyszerű idézetben így szól és így olvassuk a Bibliában:

JÁNOS 10,10.

10. A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; – ezek az ő szándékai, de hatalmunk van felette – én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek. – mondja Jézus.

Ez az Ige a *vízválasztója* a Bibliának, nagyon fontos, hogy ismerjük ezt az Igét. Szeretném nektek egy kicsit kibontani. Jézus azt mondja, hogy *életük legyen*. Fejtsük meg ezt egy kicsit jobban, hogy mire utal itt Jézus?

Jézus valóban azért jött, hogy életünk legyen, hogy örök életünk legyen, hogy a Jézus életünk lehessen, hogy a *Jézus élet* lehessen bennünk. A világban élőknek is van életük, itt élnek velünk a földön, de bennünk más élet van.

Jézus azért jött, hogy az *Ő feltámadás életét* adhassa nekünk, és hogy mi abból az életből élhessünk, hogy egy ilyen életünk lehessen. A feltámadás életét élhessék, a Jézus életük lehessen, és hogy ezt a Jézus életet *bennünk élhesse* Jézus, és rajtunk keresztül élhesse Jézus. Tehát valójában, ahogy a Galata levél mondja:

GALATA 2,20.

20. ... Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus;

Vagyis a mi életünket *felcseréli* egy isteni élet, ami bennünk él. Keresztelő János mondja, amikor Jézust kereszteli, hogy Néki növekednie kell, nekem pedig alább szállanom. Ez egy olyan igazság, amit nekünk is naponta meg kell fontolnunk.

A *hústest* szeretne magának teret nyerni. Ezt is meg azt is, mindent szeretne magának, és *tolakodik*, a szellem elé szeret tolakodni. Írja azt az Ige, hogy a szellem a test ellen törekedik, a test pedig a szellem ellen, és a kettő nem egyezik. Ahhoz, hogy az ember, ennek az *isteni életnek* nagyobb teret tudjon adni, ahhoz a testnek *alább* kell szállani.

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy állandóan testben [testi módon] éljünk, mert nem marad hely ennek az isteni életnek. Az egyiknek alább kell szállani. Te *döntöd* el, hogy melyik növekszik, és melyik az, ami alább száll. Ebben nem Isten fog dönteni. *Ő odaadta* neked ezt az életet, és neked kell élned ezt az életet.

Én azért jöttem, hogy Jézus életük lehessen, és abból olyan bőségében részesedjenek, ahogy csak kívánják – ezt mondja ez az Ige az én fordításomban. Részesedni kell ebből az életből. Jézus odaadta, ez az élet *benned* van – az örök élet, az isteni élet.

2Péterben írja az Ige, hogy az *isteni természet* részesei lettetek. Miként? Az *Ő életét adta* nekünk. Az *Ő élete* van *bennünk*. Az *Ő élete* ezeket a helyzeteket, problémákat, tüneteket szempillantásban el tudná rendezni, ha *nagyobb teret* adnánk neki.

Ennek egyik módja a *hálaadások*, amelyek dicséretkebe és imádatokba visznek minket. Isten *imádókat keres* magának. El kell indulni. Nem leszel az első nap imádója Istennek, ha újjászületsz. Nem lesz még fogalmad arról, hogy milyen az isteni imádat, de el lehet *oda jutni*, és az a *hálaadásokkal* kezdődik.

Pál, Péter és János is ezzel kezdik a leveleiket. Minden levél *hálaadásokkal kezdődik*, így nyitják a levelüket, a Szent Szellem által írják. Újabb *hangsúly* arra, hogy ez milyen fontos. Nézd meg az életedben, hogy félretetted-e a hálaadást, vagy kiszorult-e a perifériára, vagy helyén van-e a dolog? Meg kell vizsgálnod! Meg fogja változtatni az életedet. *Kulcsfontosságú*. Szeretnénk változásokat látni az életben? Itt a kulcs!

Elolvassam nektek a Sandersné féle *kibővített* és magyarázatos János 10,10-et, mert sokat elmélkedtem ezen. *Én* ezt most így fordítanám le nektek. Engedjétek meg, hogy felolvassam, mert teljesen hozza, amit mond az Ige.

Én azért jöttem – Jézus mondja –, hogy az én életem lehessen bennük, és amire csak szükségük van, és amikor csak szükségük van, abból olyan bőségesen vehessenek és részesedhessenek, ahogy csak kívánják.

Ezt jelenti ez a vers: *életük* lehessen és *bővülkөdhessenek*. Ez a bőségben való részesedés fogja hozni azt a bővülködő életet is, amit fordítunk az Igében. De ennyi hely nincs a Bibliában, de az Ige ezt jelenti. Abból a bővülködésből veszünk.

A jövő héten erről lesz szó, most felvezettem nektek. Sanders pásztor azt mondta, hogyha hazajön, a bővülködésről tanít nekünk. Az Ige, amivel kezdünk, az ez az igevers lesz. És ezt *Jézus szerezte* nekünk. Most ezért hálát fogunk adni, a drága Úr Jézus trónja elé állunk és az Atyának hálaáldozattal fogunk áldozni a szívünkбől.

Ha megértettük valamit, ha valami megvilágosodott, akkor azt most elkezdjük *gyakorolni*, mert az Igét cselekedni is kell. És olyan hálákat fogunk adni Istennek a szívünkбől, hogy mindenről megfélekedzünk. Hogy ki van mellettünk, ki mit mondott rólunk, milyen problémáink vannak.

Megfélekedzünk ezekről, elkezdünk hálákkal áldozni, mert ez egy áldozat és egy papi szolgálat. És így fogunk Istennek hálákat adni a szívünkбől. Ezt fogjuk most megtenni, öröm lesz és egy teljesség lesz benne. Dicsőség Istennek! Ámen!

A **barna színnel** jelzett igeversek más fordításból származnak.